

1. Bölüm

NEMO MANTIKLI OLANI YAPİYOR

Nemo bisikletini aceleyle kilitledi. Postaneye uğramak on beş dakikasına mal olmuştu. Olanları dersten önce Ada'yla Fred'e anlatmak istiyorsa elini çabuk tutmalıydı. Genelde Fred'le Nemo bisikletlerine atlayıp birlikte okula giderlerdi ama önceki gece Fred babasında kalmıştı...

Nemo sepetten sırt çantasını alıp gözleriyle okul bahçesini taradı. Arkadaşları neredeydi?

Bahçe çocuklarla doluydu. Gevezelik ederek okul binasına akın ediyorlardı. Girişin iki yanında iki kadın duruyordu. Sağ tarafta sınıf öğretmenleri Bayan Karnaval vardı. Soldaysa okulun müdiresi Bayan Kuşkonmaz. İki kadın da okulun kuruluşunun 150. yıldönümü için

gül dağıtıyordu. Anlaşılan bu akşamki büyük okul festivali için hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu...

Nemo, Bayan Karnaval'ın güllerden birini kahverengi saçlı bir kızın eline tutuşturduğunu gördü. Kızın ayağında pembe parmak arası terlikler vardı; terlikleriyle uyumlu bir şortla mavi-beyaz çizgili bir tişört giymiş ve bir Fransız beresi takmıştı.

Bu Ada'ydı! Nemo'nun kalp atışları hızlandı. Rengi solmuş tişörtü ve üzeri karalanmış Converse ayakkabılarıyla onun yanında kendini çok paspal hissetti.

Ada'nın beresi annesiyle babasının Bretonya'dan* getirdikleri bir hediyeydi kuşkusuz. Bay ve Bayan Mandelbrot, yıllardır Sazan Balığı TV'de yayınlanan ve büyük başarı yakalayan *Sınırsız Aşk* dizisinin başrol oyuncularındı. Ne zaman çekim için yurtdışına gitseler dönerken kızlarına o ülkeye özgü bir kıyafet getirirlerdi.

* 26 bölgesi bulunan Fransa'nın kuzeybatısında yer alan ve ülkenin en uzun sahiline ev sahipliği yapan bölgedir. [y.n.]

Ada aniden arkasına döndü.

Gözlerini dikmiş ona bakıyor gibi görünmemek için Nemo çabucak gözlerini kaçırdı. Kenara doğru birkaç adım atıp yaz festivali için hazırlanan podyumun gölgesinde durdu.

Ansızın yanında beliriveren Fred, “Söylesen, Ada’yla aranızda ne var?” diye sordu. Nemo irkilerek onun yüzüne baktı. Arkadaşının burnuyla alını güneş kreminden pırıl pırıl parlıyordu. Çilli boynunu güneşten korumak için kıvılcık-sarı saçlarına enselikli bir şapka geçirmişti.

Nemo olabildiğince masum bir yüz ifadesi takınarak, “Hiç!” diye yalan söyledi.

“Hadi ama! Dünkü çocuk değilim. Aranızda bir şey olduğu çok belli.”

“Peh! *Dünkü çocuk değilmiş...*” diye homurdandı Nemo. “Sürekli büyükannen gibi konuşup durma!”

Ama Fred konuyu değiştirmesine izin vermedi. “Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ada sana bakmadığında ona nasıl baktığını, sana baktığındaysa bakışlarını ondan nasıl kaçırdığını görmüyor muyum sanki.”

Nemo'nun bütün tüyleri aniden diken diken oldu. Aslında davranışının hiç dikkat çekmediğini sanıyordu. Ama şimdi tam da dikkat çekmemek için yaptığı şeyin dikkat çektiğini anlamıştı.

“İtiraf et!” dedi Fred. “Ona karşı bir şeyler hissediyorsun.”

Nemo şaşkınlıkla suratına baktı. “Ne? Hayır!”

“Hadi ama çıkar ağzındaki baklayı!” Fred pes edecek gibi durmuyordu.

“Ne baklası?” diye sordu arkalarından bir ses.

İrkilerek arkalarına döndüler. Sanki kırmızı burunlu rengineyiği Rudolph aniden karşılına dikilmişçesine bir şaşkınlıkla ikisi de Ada'nın yüzüne baktı.

“Şey...” Nemo spor ayakkabılarının burnuna baktı. Sonra bakışlarını çabucak kaldırdı çünkü Ada ne zaman ona baksa gözlerini kaçırdığını fark eden Fred'i daha fazla haklı çıkarmak istemiyordu.

Ada sesini alçaltarak öne doğru eğildi: “Yoksa yeni bir paketçik daha mı aldın?”

Nemo ansızın, “Evet!” diye haykırdı. Az daha unutacaktı! Aslında onlara tam da bunu anlatmak istiyordu: O sabah kapısının önüne bir başka paketçik daha bırakılmıştı!

“Nee?” Fred şaşkınlıkla bakakaldı. “Neden baştan söylemedin?”

“Çünkü sen...”

“Paket nerede?” diye araya girdi Ada.

“Postanede. Bu kez paketi geri verdim.”

“Seninle gurur duyuyorum!” Fred takdir edercesine hafifçe Nemo’nun omzuna vurdu.

“Bize sormadan mı?” diye çıkıştı Ada.

Nemo ona özür dilercesine baktı. Aslında paketi geri vermek onun da hoşuna gitmemişti! Sıkıcı Kent’te hayat acayip sıkıcıydı. İnsan yeni bir maceradan kendi isteğiyle vazgeçemezdi. Ama en mantıklısı da paketi geri vermektir.

“Buzi ve Cıvıkçık’ın yarattığı stres yüzünden okulu iyice ihmal ettim” diye kendini savundu. “Gerçekten üçüncü bir canavara ayıracak zamanım yok. Ayrıca bugün okul festivali var, pazartesi günü de matematik sınavı. Hafta sonu kesinlikle ders çalışmam lazım.”

Fred onaylarcasına başını salladı. “Eğer düşük not alırsa baltayı taşa vurur.”

Ada kaşlarını çattı. “Ne demek o? Sınavı geçemeyecek misin?”

Nemo başıyla onayladı. “Doğrusunu söylemem gerekirse tünelin sonu çok karanlık görünüyor.”

Nemo cümlesini henüz tamamlamıştı ki etraf gerçekten de karardı. Sanki biri ışığı kısmışçasına aniden karanlık çöktü. Kuşlar suspus oldu. Öğrencilerle öğretmenler de. Oldukları yere çivilenmişçesine okulun bahçesinde kalakaldılar, herkes birbirine bakıyordu.

Ada şaşkınlıkla elindeki güle baktı; çiçeğin yaprakları yavaş yavaş kapanıyordu. Bahçe sessizliğe gömülmüştü. Korkutucu bir sessizliğe...

Nemo başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Pırıl pırıl mavi gök ağır ağır pis bir griye dönüşüyordu. Bir dakika sonra etraf zifiri karanlık oldu.

2. Bölüm

ANSIZIN GECE

Okulun ışıkları yandı. Önceden binaya girmiş çocuklar pencereleri açıp dışarıya baktılar. Birkaçı neler olduğunu görmek için koşarak dışarı çıktı.

Bayan Doktor Kuşkonmaz karanlık okul bahçesine doğru, “Sakin olun!” diye bağırdı. “Okula geri dönün! Ama yavaş yavaş! İtişip kışmayın!” Herkes endişeyle tekrar binaya akın etti. Koca hol kısa sürede dolmuştu.

Şaşkına dönmüş üç yüz öğrenci endişeyle kendi aralarında fısıldaşıp duruyordu. Birbirlerini ite kaka merdivenlerden tırmanıp konserve sardalyeler gibi sıkış tepiş pencere pervazlarına oturdular. Nemo, Ada ve Fred girişe yakın bir yerde durdular.